

навчальному процесі є сучасні освітні технології, які органічно вписуються в загальну систему організації самостійної роботи[3].

У цілому, можна зробити висновок, що активізація самостійної роботи вимагає принципового перегляду організації навчально-виховного процесу у ЗВО в напрямку зміни самих технологій навчання, створення системи методичного забезпечення самостійної роботою студентів, організації регулярного контролю успішності її виконання. Основним принципом організації СРС повинен стати переклад всіх студентів на індивідуальну роботу з переходом від формального виконання певних завдань при пасивній ролі студента до пізнавальної активності з формуванням власної думки при вирішенні поставлених проблемних питань і завдань.

Література

1. Гончаренко С. Український педагогічний словник – К.: Либідь, 1997
2. Мачинська Н.І. Методичні рекомендації щодо організації самостійної роботи студентів при вивченні дисциплін загально педагогічного циклу. К., 2006. – 25 с.
3. Педагогічні технології у безперервній професійній освіті / За ред. С.О. Сисоєвої. – К., 2001. – 502 с.
4. Рейс Філ. Секрети успішного навчання: практичні поради для студентів / Пер. з англ.. О. Гладкого. – Львів, 2006. – 256 с.

Бондаренко К.В.

Науковий керівник: професор кафедри філософії і ППП

Ярмак Т.В.

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНТЕГРОВАНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Сучасна соціально-економічна ситуація, що склалася в нашій країні, потребує суттєвих змін у всіх сферах суспільного життя, в тому числі й в освіті.

Нагальні вимоги до сучасних освітніх установ були сформульовані в Законі України «Про освіту» та конкретизовані в національній доктрині освіти, де виділено одне з головних завдань – стимулювання та розвиток інноваційних процесів.

Інновації в освіті пов'язані із загальними процесами у суспільстві, глобальними проблемами, інтеграцією знань і форм соціального буття.

Розвиток системи вищої та середньої освіти вимагає від педагогічної науки й практики вивчення і впровадження сучасних технологій та нових методів навчання дітей та молоді [1].

Інновації в педагогіці пов'язані із загальними процесами у суспільстві, глобалізаційними та інтеграційними процесами. Інноваційна діяльність в Україні передбачена Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», Державною програмою прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку.

Інновації в освіті є закономірним явищем, динамічним за характером і розвиваючим за результатами, їх запровадження дозволяє вирішити суперечності між традиційною системою і потребами в якісно новій освіті.

Сутнісною ознакою інновації є її здатність впливати на загальний рівень професійної діяльності педагога, розширювати інноваційне поле освітнього середовища у навчальному закладі, регіоні.

Як системне утворення, інновація характеризується інтегральними якостями: інноваційний процес, інноваційна діяльність, інноваційний потенціал, інноваційне середовище.

Джерелом інновації є цілеспрямований пошук ідеї з метою розв'язання суперечностей, її освоєння відбувається шляхом апробації в формі педагогічного експерименту або пілотного впровадження.

Розвиток інновації залежить від того, наскільки соціально-психологічне середовище потребує нової ідеї. Подальше існування інновації пов'язане з переходом у стадію стабільного функціонування. Отже, інновації в освіті – це процес творення, запровадження та поширення в освітній практиці нових ідей,

засобів, педагогічних та управлінських технологій, у результаті яких підвищуються показники досягнень структурних компонентів освіти, відбувається перехід системи до якісно іншого стану [2].

Слово «інновація» має багатомірне значення, оскільки складається з двох форм: власне ідеї та процесу її практичної реалізації. Стрімкий розвиток сучасних знань та технологій вимагає синтезу науки і виробництва, що реалізується на рівні консалтингових центрів, які є осередками науково-технологічних досліджень країн і регіонів.

Освіта за своїм змістом, формами і методами є змінною, оскільки вона має реагувати на нові цивілізаційні виклики, суспільні реалії, враховуючи тенденції, перспективи розвитку людства, національного буття народу. Однак оновлення навчально-виховної практики нерідко відстає від темпів цивілізаційного розвитку, соціальних вимог до неї.

Тривалий час, особливо на ранніх етапах розвитку людства, визначена проблема була не такою актуальною, як в індустріальну і постіндустріальну епохи. Помітно актуалізувалася ця проблема у другій половині ХХ ст., що було зумовлено значним проривом у науково-технічному розвитку, радикальною зміною традиційних уявлень про світ, життя, його цінності, майбутнє цивілізації [3].

Вочевидь, що проблеми навчання і виховання, розвитку дітей та молоді можуть бути успішно вирішені тільки при постійному вдосконаленні системи освіти, на основі наукових принципів, досягнень педагогічної науки і практики, високого рівня професіоналізму педагогів, підвищення їх кваліфікації, модифікації сучасних підходів до організації педагогічного процесу. Специфічними особливостями інноваційного навчання є його відкритість майбутньому, здатність до передбачення на основі постійної переоцінки цінностей. Розвиток системи і змісту навчання в сучасному світі відбувається в контексті глобальних освітніх тенденцій, серед яких науковці виділяють: масовий характер освіти та її неперервність як нова якість; значущість освіти для індивіда і суспільства; орієнтація на активне освоєння

людиною способів пізнавальної діяльності; адаптація освітнього процесу до запитів і потреб особистості; орієнтація навчання на особистість, забезпечення можливостей її саморозкриття [4].

Виявлені тенденції свідчать, що головною функцією освіти є розвиток людини. Освіта має забезпечити кожному, хто навчається, широкі можливості для здобуття таких умов розвитку та підготовки до життя: знань про людину, природу і суспільство, що сприяють формуванню наукової картини світу як основи світогляду та орієнтації у виборі сфери майбутньої практичної діяльності; досвіду комунікативної, розумової, емоційної, фізичної, трудової діяльності, що передбачає формування основних інтелектуальних, трудових, організаційних і гігієнічних умінь та навичок, необхідних у повсякденному житті для участі у суспільному виробництві, продовженні освіти та самоосвіти; досвіду творчої діяльності, що відкриває простір для розвитку індивідуальних здібностей особистості і забезпечує її підготовку до життя в умовах соціально-економічного та науково-технічного прогресу; досвіду суспільних і особистісних відносин, які готують молодь до активної участі в житті країни, створення сім'ї, планування особистого життя на основі ідеалів, моральних та естетичних цінностей сучасного суспільства.

Одним із шляхів підвищення ефективності системи освіти є впровадження в практику інновацій. Упровадження інновацій у сферу освіти – це складний процес, який передбачає поступове оновлення і вдосконалення змісту, методів, засобів, педагогічних технологій, що, безумовно, впливає на якість педагогічного процесу.

Проблемі розвитку інноваційних процесів в освіті нині присвячено досить велику кількість досліджень: В.Г. Кремень, І.А. Зязюн, С.А. Бараннікова, В.І. Загвязинський, М.В. Кларін, Г.М. Коджаспарова, В.Я. Ляудіс, А.М. Моїсеєв, І.П. Підласий, Л.С. Подимова, С.Д. Поляков, А.І. Пригожін, В.І. Рибаківа, В.О. Сластьонін, С.О. Сисоєва, П.І. Щедровицький, А.В. Хуторской та ін. [3,6]

Для повного і точного уявлення специфіки інноваційних процесів, що відбуваються у сучасному освітньому просторі, в системі освіти, на думку вчених, можна виділити два типи навчально-виховних закладів: традиційні і розвивальні.

Для традиційних систем характерно стабільне функціонування, спрямоване на підтримку раз і назавжди заведеного порядку. Для систем, що розвиваються, характерний пошуковий режим. У розвивальних освітніх системах інноваційні процеси реалізуються в наступних напрямках: формування нового змісту освіти, розробка і впровадження нових педагогічних технологій, створення нових видів навчальних закладів. Крім цього, педагогічний колектив ряду освітніх установ займається впровадженням у практику інновацій, що вже стали історією педагогічної думки [5].

Розвиток вищої освіти не може бути здійснено інакше, ніж через освоєння нововведень, через інноваційний процес. Щоб ефективно управляти цим процесом, його необхідно осмислити, а тому – пізнати. Будь-який процес являє собою складне динамічне утворення – систему.

Суб'єктна структура ЗВО включає інноваційну діяльність усіх суб'єктів розвитку навчального закладу: ректора, проректорів та його заступників, науковців, викладачів вузів, учителів, учнів, батьків, спонсорів, методистів, консультантів, експертів, працівників органів освіти, атестаційної служби та ін.

Ця структура враховує функціональне і рольове співвідношення всіх учасників кожного з етапів інноваційного процесу. У ній також відображаються відносини учасників планованих часткових нововведень.

На думку відомого українського вченого Івана Зязюна, сенсом і метою сучасної освіти повинна стати людина у постійному розвитку, її духовне становлення, гармонізація її відносин з собою та іншими людьми, зі світом [7].

Література

1. Воронов М.В. Профессиональное обучение студентов на основе интегрированных курсов // Инновации в образовании. – 2011. – №9. – С. 4-15.
2. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: підручник. 2-ге вид. допов. Київ, Академвидав. – 2012. – 352 с.
3. Кремень В.Г. Філософсько-освітня діяльність: інноваційні аспекти// Становлення і розвиток науково-педагогічних шкіл: проблеми, досвід, перспективи: зб. наук. праць/за ред. Василя Кременя та Тадеуша Левовицького. – Житомир, Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2012. – С.10-26
4. Кузьмина Ю.О. Компетентностный подход в образовательном процессе высшей школы // Высшее образование сегодня. – 2010. – № 11. – С. 22 -24.
5. Підласий А.І. Педагогічні інновації // Рідна школа. – 1998. – №12. – С.3
6. http://www.moscons.ru/file.php/1/innov_v_obrazov/innov_v_obrazov.htm
7. <http://dspace.nbuiv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/23767/22Shlyaga.pdf?sequence=1>

Борисенко Д.В.

Науковий керівник: професор кафедри філософії і ППП

Бондаренко В.В.

ПРОБЛЕМА ОРАТОРСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ МОЛОДИХ ВИКЛАДАЧІВ

Актуальність даної теми зумовлена тим, що у сучасному світі, в зв'язку із бурхливим розвитком засобів масової інформації та комунікації, різко зріс інтерес до ораторської майстерності. Йому відводиться особливе місце у сфері освіти і соціального життя, так як володіння навичками ораторського майстерності є найважливішим компонентом успіху особистості у будь-якій області діяльності, особливо у педагогічній сфері, а ораторська майстерність є